

'Een jaartje ertussenuit zou mij goed doen'

22-11-2009

Pag. 44

Het fenomeen Will Tura (69) heeft zopas een zoveelste gouden plaat gekregen. Zijn jongste album 'Onvergetelijk/Unforgettable' kwam twee maanden geleden uit en ligt ondertussen al in meer dan tienduizend huiskamers. Niet evident in een wereld van crisis, downloads en een overaanbod aan muziek.

Waarom blijven al die oude rotten optreden? Vaak zijn ze erin geslaagd alle drugs af te zweren, maar die ene verslaving, het live performen, raken ze niet kwijt

Will Tura

2009 zal door het leven gaan als een turbojaar voor Will Tura. Het album Onvergetelijk/Unforgettable, dat al tientallen jaren in zijn hoofd en hart zat, werd eindelijk ingeblikt, zijn ultieme biografie Will Tura van de hand van zijn dochter Sandy zag het levenslicht en volgende donderdag wordt ook nog eens zijn nieuwe dvd met daarop een liveshow van zijn laatste album, op het publiek losgelaten. Tijd voor een babbel over doorgaan, stoppen en dan weer niet.

Ben je tevreden met de verkoop van je laatste cd en je 10.000 verkochte boeken?

Will Tura: 'Zeer tevreden. Zoals je weet worden de boekenwinkels momenteel overspoeld door nieuwe uitgaven. Ik krijg goede reacties op het boek en in deze tijd is het niet evident om een gouden plaat in de wacht te slepen. Ik weet dat de Amerikaanse jazzy sfeer niet vanzelfsprekend is in Vlaanderen en zeker niet als je het in het Nederlands brengt, maar toch wou ik absoluut naast de Engelstalige cd een Nederlandstalige versie opnemen. Zo'n dubbelalbum was dan ook een project waar ik dubbel zo hard aan heb moeten werken. Als het succes dan navenant is, ben ik een zeer gelukkig man.'

'Ook over het succes van het boek ben ik heel trots omdat ik altijd geloofd heb dat Sandy het in zich had om dit boek te schrijven.'

'Onvergetelijk/Unforgettable' is officieel je 138ste album en ik heb het wetenschappelijk

onderzocht Will, je bent 'the hardest working man in showbizz'.

'Op papier is dat waarschijnlijk wel zo. Tijdens de vele gesprekken die ik voor mijn biografie met mijn dochter had, besepte ik hoe ik mijn leven lang als een bezetene heb gewerkt. In de jaren 60 en 70 vloog de tijd, ik trad soms maandenlang elke avond op, tussendoor nam ik platen op, er kwamen singles in de top10 terecht en daardoor moest ik daarbovenop nog een pak tijd investeren in mijn promotionele verplichtingen: fotosessies, interviews, radio en tv-optredens. Maar dat hoort er nu eenmaal ook allemaal bij en het is allemaal sterker dan mezelf. Die promotionele verplichtingen wegen vandaag de dag wel al eens zwaarder door, maar ik klaag niet. Als ik maar kan genieten van mijn liveoptredens. Al probeer ik onder lichte druk van mijn vrouw Jenny af te bouwen. Ik mag van haar niet meer dan zestig optredens per jaar aannemen. Ik moet dus zorgen dat ik thuis de rust kan behouden.' (lacht)

Kan je je vrouw niet overtuigen om tachtig of honderd optredens per jaar te mogen doen?

'Ik lach er wel eens mee dat ik van Jenny niet meer mag optreden, maar uiteindelijk heeft ze wel gelijk natuurlijk. Want ze weet hoe graag ik optreed en ze wil voorkomen dat ik het op een zeker moment fysiek niet meer zou aankunnen. Mensen vergeten soms dat er heel wat meer bij komt kijken dan enkel die twee, drie uur op het podium. Je hebt de voorbereiding vooraf, afspraken met concertorganisatoren, de promo, repetities, bindteksten instuderen, dagelijks gaan joggen en ook je stem verzorgen, dag in dag uit. Je kan niet de hele week in je zetel hangen, op stap gaan en er dan plots in het weekend voor een volle zaal en in volle vorm staan. En dan vergeet ik nog interviews als deze.'

'Kijk, ik treed in december op in de Ethias Arena in Hasselt met groot orkest. Het wordt een speciale show en dat vraagt heel wat voorbereiding. Maar dat ik momenteel in zo'n vorm ben, is eigenlijk dankzij Jenny die er nauw op toeziet dat ik niet overdrijf en zulke grote projecten perfect aankan.

Opmerkelijk is dat je tussen je 15de en je 69ste nooit langer dan een week vakantie genomen hebt. Je bent ook nooit langer dan drie weken van het podium weg geweest.

'Ik kan niet zonder podium. Als ik een week vrij heb, word ik onrustig. Ik heb er al aan gedacht eens een sabbatjaar te nemen. Zo'n jaartje niets doen, zonder optredens, zonder opnames, zonder een drukke professionele agenda en daarna de draad weer oppikken, het lijkt me wel wat. Dan heb ik alle tijd om met familie en vrienden wat van de wereld te verkennen. Eigenlijk ben ik dat mijn vrienden en mijn familieleden wel verschuldigd. Als ik ga stappen, moet ik altijd opletten dat ik niet verkouden word. Ik moet het weer in het oog houden, de airco's mijden, altijd een sjaal bij de hand hebben. Dat is allemaal heel vermoeiend. Bovendien moet ik te vaak de klok in het oog houden. Ik kan te weinig blijven doorzakken omdat ik de volgende dag een of andere verplichting heb. Een jaartje ertussenuit zou mij op alle vlakken goed doen. Maar eerlijk: ik zou het performen te veel missen.'

Paul Anka is 68, Neil Diamond 68, Tom Jones 69, Jerry Lee Lewis is ondertussen 74, Tony Bennett 83, Charles Aznavour 85 en zij treden na een tussenstop nog altijd op. Leg dat eens uit.

'Weet je, jaren geleden verdacht ik veel buitenlandse artiesten ervan dat ze hun zogezegde Farewell Tour als een marketingstunt gebruikten. Hoeveel keer heeft Phil Collins zijn laatste tournee afgewerkt? Hoe vaak zijn The Eagles voor hun allerlaatste tournee vertrokken? Om dan telkens aan te kondigen dat ze weer op tournee gaan? (lacht) Dan is Bob Dylan nog echt consequent, hij treedt al sinds 1988 op met The Never Ending Tour. Maar nu weet ik natuurlijk beter. Als Barbara Streisand, Cher of Elton John stoppen en daarna weer toeren, heeft dat een reden. Ze hebben heimwee naar het podium en hunkeren naar de adrenaline-opstoot bij het performen. Waarom blijven al die oude rotten in het vak optreden? Vaak zijn ze erin geslaagd alle drugs af te zweren en af te kicken, maar die ene verslaving, het live performen, raken ze niet kwijt.'

'Maar een jaartje vrij nemen zou me misschien wel lukken.'

Ik zie aan je grimas dat het je te veel pijn zal doen. Elke dokter zou voorschrijven: doorgaan Will!

(lacht) 'Ik weet niet of het me echt pijn zou doen, maar ik geef gerust toe dat ik me soms wel eens afvraag wat ik met die vrije tijd moet doen. Golfen zoals heel wat vrienden doen? Mmm ik heb ooit eens een initiatieles gevolgd met Jenny en vrienden op vakantie, maar het was niet meteen mijn ding. En ik denk niet dat ik me plots zal ontpoppen tot een handige klusjesman in huis. Als er nog maar een kraan drupt, roep ik Jenny meteen: Bel de loodgieter! Ik heb vooral angst dat ik me beetje verloren zal voelen. Het is het grote onbekende voor mij: niet moeten werken. Heel wat mensen hebben me al voorgesteld om te gaan produceren. Dat heb ik in het verleden occasioneel al gedaan, maar ik ken mezelf. Ik sta liever zelf op het podium. Maar ik heb ook altijd gezegd dat ik wil stoppen op een hoogtepunt. Dus ik zal toch ooit eens de knoop moeten doorhakken.'

Besef je wel welke staat van dienst je hebt? Ik zag je enkele weken geleden aan het werk in De Roma in Antwerpen. Lang geleden dat ik iemand ouder dan ik het kot op stelten zag zetten. En nu heb je een gouden plaat te pakken.

'Ja, maar toch heb ik altijd stress. Ik teer niet op mijn palmares of op mijn talent. Ik vraag me elke avond af of het publiek goed zal reageren. Die vraag blijft open. Ben ik in vorm? Zit de klank goed? Is de akoestiek oké? Gaat het publiek mee? Dat blijft in mijn hoofd spelen, ook nu nog. Ondertussen zing ik al 54 jaar voor telkens een verschillend publiek en nieuwe generaties. Ik heb maar één wens: dat mensen die een kaartje kopen tevreden naar huis gaan en voorts wil ik mij nog steeds bewijzen aan de enkelingen die voor de allereerste keer komen kijken en vraagtekens hebben bij Will Tura.'

Besef je wat je betekent voor je fans?

'Ik heb er tijdens mijn hele carrière altijd een punt van gemaakt om na mijn optredens tijd te maken voor een foto en een handtekening. En ik hoor ook vaak dat ik met mijn optredens steun geef aan fans die een persoonlijk verdriet moeten verwerken en dat doet je dan wel telkens iets. Maar ik besef het de laatste tijd nog iets meer. Ik heb al laten vallen dat ik na 2010 toch even ga stilstaan en me bezinnen over de weg die ik uitga. En blijkbaar boezemt dat heel wat fans angst in. Tijdens signersessies opperen ze nu al: Nooit stoppen hé Will, wat moeten wij anders doen?' (lacht)

Heb je nog steeds die bewijsdrang?

'Ja, dat is de aard van het beestje. Urbanus grapt wel eens: Dienen Tura, die werkt nog steeds zo hard alsof hij nog maar pas begonnen is. Maar ik zeg ook altijd: de dag dat ik me niet meer zou willen bewijzen en niet telkens weer meer dan de honderd procent alles geef op het podium, dan moet ik stoppen. Want het is net die eeuwige bewijsdrang die mij voortstuwt.'

Het blijft blijkbaar een moeilijke oefening voor jou. Enerzijds wil je stoppen op een hoogtepunt, anderzijds heb je schrik ooit te moeten stoppen.

'Daartussen balanceren is inderdaad niet makkelijk. Trouwens, het is voor mij hout vasthouden. Als mijn stem het begeeft, moet ik wel stoppen. Mijn grote held Clint Eastwood is 79, hij heeft net Invictus geregisseerd met Matt Damon in de hoofdrol en hij staat nu achter de camera op de set van Hereafter. Onwaarschijnlijk wat die man allemaal doet. Hij heeft het geluk gezond te blijven, maar soms heb je dat niet zelf in de hand. Ik werd geboren in een gezin van vijf kinderen, ik heb mijn ouders en al twee broers moeten afgeven. Elk jaar sterven collega's en vrienden. Ik denk dus vaak aan de dood, maar ik heb er geen schrik van. Ik kan de dood plaatsen, al hoop ik dat ik nog lang gezond blijf, fysiek én psychisch.'

Mag ik je vragen wat jij doet als je in je wagen zit?

'Op weg naar een optreden en op de terugweg naar huis zit ik vaak te mijmeren over het leven. Overal is er oorlog en verval, Afrika komt er niet bovenop, nieuwsfeiten als de verdwijning van Younes en genocides blijven schering en inslag. Dat maakt me soms moedeloos. Over zulke dingen kan ik me opwinden. We hebben een fenomenale technologie, een grote wetenschappelijke kennis en toch leven we soms als barbaren. Ik heb gelezen dat de oorlog in Irak - hou je vast - nu al meer dan 3.000 miljard dollar heeft gekost. Dat is toch hallucinant. Met dat geld help je honger uit de wereld en red je kinderen.'

Will Tura treedt op 12 december met zijn 26-koppige band op in de Ethias Arena in Hasselt.

www.willtura.be

mdw

© 2009 Het Nieuwsblad op Zondag